

Arrest

nr. 107 646 van 30 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X in zijn hoedanigheid van voogd van de niet-begeleide minderjarige X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 maart 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 februari 2013 tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. LOOS die verschijnt voor de verzoekende partij en van de minderjarige O. SHEK MOHAMMADI en van advocaat E. MATTERNE die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De minderjarige S. M. O., die verklaart op 18 juli 2011 het Rijk te zijn binnengekomen, dient op 19 juli 2011 als niet-begeleide minderjarige een asielaanvraag in.

1.2. S. M. O. wordt op 19 juli 2011 onder de hoede van de Dienst Voogdij geplaatst en op 9 augustus 2011 wordt een voogd aangewezen, de heer S. P.

1.3. De adjunct van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 19 juni 2012 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en

weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing wordt een beroep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Bij arrest met nummer 95 610 van 22 januari 2013 weigert ook de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. Op 29 januari 2013 wordt voor de minderjarige een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 61/15 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 11 februari 2013 de beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging. Deze beslissing, die op 18 februari 2013 aan de voogd van de minderjarige ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan [...], van Belgische nationaliteit, in de hoedanigheid van voogd, aangesteld door de FOD Justitie, Dienst Voogdij, bevel gegeven de persoon die verklaart te heten [...], geboren te [...] op [...], van nationaliteit Afghanistan (te zijn) [...], binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij (zij) gekomen is.

REDEN VAN DE MAATREGEL:

Artikel 7, alinea 1, 1° van de wet van 15 december 1980, vervangen door de wet van 15 juli 1996: betrokkene is niet in het bezit van de vereiste documenten om in het Rijk te verblijven. Betrokkene is noch in het bezit van een paspoort, noch van een visum. Uit illegaal verblijf kan op generlei wijze enig recht geput worden.

Betrokkene arriveerde in België op 18/07/2011 en diende de volgende dag een asielaanvraag in. Het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen oordeelde dat er geen sprake was van een gegronde vrees voor vervolging zoals beschreven in de Conventie van Genève en wees er in haar beslissing op dat zijn verklaringen niet aannemelijk en overtuigend waren waardoor er afbreuk werd gedaan aan de geloofwaardigheid van zijn herkomst en dus zijn asielaanvraag. Er werd bovendien geoordeeld dat betrokkene evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk kon maken. De vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus werden hem aldus geweigerd op 20/06/2012. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 21/01/2013.

Men wenst nu voor betrokkene beroep te doen op de specifieke bepalingen overeenkomstig de artikelen 61/14 tot 61/25 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 110 sexies tot 110 undecies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De voogd dient op 29/01/2013 zijn aanvraag in. Gelet op artikel 61/16 van de wet van 15 december 1980 en de bepalingen onder artikel 110 septies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, werd betrokkene samen met zijn voogd uitgenodigd voor een verhoor op 08/02/2013.

Tijdens dit verhoor verklaarde betrokkene dat, na de dood van zijn vader, zijn oom langs vaderskant van hem verwacht zou hebben dat hij mee zou strijden in de heilige oorlog en dat hij lid zou worden van de Taliban. Betrokkene's moeder zou hiermee niet akkoord zijn gegaan en stuurde hem naar een oom langs moederszijde die hem zou geholpen hebben met zijn vlucht naar het buitenland.

Vooreerst dient opgemerkt dat de verklaringen aangaande de vermeende problemen in Afghanistan reeds uitvoerig onderzocht en verworpen werden door de daartoe competente asielinstanties. Er worden hieromtrent geen nieuwe objectieve elementen aangebracht. Integendeel, betrokkene blijft zeer vaag over zijn werkelijke familiale situatie en over zijn herkomst. Dit laat onze dienst niet toe om tot een

correcte inschatting te komen van zijn familiaal netwerk. Het feit dat betrokkene bovendien tijdens zijn verhoor een volledig andere naam opgeeft wanneer er gevraagd wordt naar zijn broer (namelijk [K.]), terwijl hij zowel op de DVZ als op het CG VS steeds over zijn broer [O.] sprak en zich achteraf corrigeert en zegt dat de echte naam van zijn broer [O.] is, is op zijn minst merkwaardig te noemen. Dit doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van betrokkene en laat het op zijn minst toe dat de Dienst Vreemdelingenzaken met de nodige omzichtigheid te werk gaat.

Er dient bovendien te worden opgemerkt dat het verzoek voor de afgifte van verblijfsdocumenten volledig berust op verklaringen. Er is geen enkel objectief element dat moet toelaten de beschikbare informatie te bevestigen. Betrokkene kan geen overlijdensattest voorleggen van zijn vader, noch is hij in staat te bewijzen dat er geen enkel contact meer is met zijn moeder of met andere familieleden in zijn land van herkomst. Het is echter toch aan de verzoekende partij om alle passende maatregelen te nemen om de familieleden van de minderjarige op te sporen (cfr. Artikel 479 van de Programlawet van 24 december 2002). Er wordt in dit geval dus niet aangetoond dat deze opsporingen aantonen dat de moeder of de oom langs moederskant van betrokkene niet in staat zouden zijn om betrokkene op te vangen en naar hun bescheiden vermogen in een aangepaste opvang te voorzien, zoals zij dit in het verleden steeds gedaan hebben.

De simpele verklaring dat betrokkene over geen enkel contactgegeven in Afghanistan meer beschikt voldoet hier niet. Hij verklaart dat hij zijn oom langs moederzijde vanuit Griekenland heeft gecontacteerd om te zeggen dat hij goed was aangekomen in Griekenland, maar dat hij dat telefoonnummer later is kwijtgeraakt. Dit is op zijn minst bevreemdend te noemen. Rekening houdend met de jeugdige leeftijd van betrokkene en het feit dat hij als alleenstaande minderjarige ergens in een ver Europees land verblijft, kan men redelijkerwijze verwachten dat de mogelijkheid om in contact te blijven met zijn oom en via hem met zijn moeder voor hem van essentieel belang is.

Dat betrokkene hier regelmatig naar school gaat, zijn studieresultaten en gedrag prima zijn en hij zekere kansen heeft op een goede integratie in België, geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

De duur van verblijf in België kan geenszins aangerekend worden aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkene kon, via zijn voogd, kennis nemen van de genomen beslissingen in het verleden en koos er zelf voor hieraan geen uitvoering te geven. Uit illegaal verblijf kan op generlei wijze enige rechten worden geput.

Rekening houdend met en op basis van een grondige analyse van alle elementen in het dossier kan met dus niet stellen de duurzame oplossing zich niet noodzakelijk op het Belgisch grondgebied dient te situeren. De bepalingen overeenkomstig de artikelen 61/14 tot en met 61/25 van bovenvernoemde wet dienen in de eerste plaats bescherming te bieden aan minderjarigen die zich niet begeleid op het Belgisch grondgebied bevinden en voor wie er geen opvang en verzorging meer aanwezig is in het land van herkomst. de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dan ook een spoedige terugkeer naar het land van herkomst voorop alwaar hij kan herenigd worden met zijn familie.

In het kader van een vrijwillige terugkeer, kan uw pupil bovendien steeds beroep doen op de verschillende programma's van terugkeer en reïntegratie van een organisatie zoals de IOM. In dit geval, en op basis van een terugkeerdossier, kan de bijlage 38 verlengd worden gedurende de termijn noodzakelijk voor de praktische organisatie van de effectieve terugkeer."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Het voordeel van de kosteloze rechtspleging werd toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder werpt een exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang op tegen het bevel tot terugbrenging. Hij betoogt dat een eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing geen nut kan opleveren, nu hij in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet over een gebonden bevoegdheid beschikt en hij bij een eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing niets anders vermag dan in uitvoering van voormelde bepaling, en na te hebben vastgesteld dat de minderjarige vreemdeling in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de daartoe vereiste documenten,

een nieuw bevel tot terugbrenging gericht aan de voogd te nemen. Hij voegt hier nog aan toe dat de ingeroepen middelen ontleend aan de schending van een hogere rechtsnorm dan de Vreemdelingenwet niet kunnen worden aangenomen.

De Raad stelt evenwel vast dat de bestreden akte een bevel tot terugbrenging betreft waarbij tevens een beslissing wordt genomen met betrekking tot de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 61/15 van de Vreemdelingenwet en dat bijgevolg de bestreden akte verder strekt dan een loutere toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Zoals verweerder zelf ook aangeeft, roept verzoeker tevens de schending in van hogere rechtsnormen dan de Vreemdelingenwet. Een onderzoek van de middelen dringt zich dan ook op. De opgeworpen exceptie wordt verworpen.

3.2. In een tweede exceptie betwist verweerder de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien de vordering tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 61/14 en 61/18 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 3, 6, 19 en 32 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"[...] Verwerende partij stelt dat het niet aangetoond is dat de moeder of oom van verzoeker niet in staat zouden zijn om verzoeker op te vangen. Op basis hiervan situeerde verwerende partij de duurzame oplossing voor verzoeker in Afghanistan, en vaardigde verwerende partij een bevel tot terugbrenging uit. Deze beslissing is problematisch omwille van verschillende redenen.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt om te beginnen dat verwerende partij de bewijslast betreffende de duurzame oplossing volledig op de schouders van verzoeker en zijn voogd legt. Dit druist echter lijnrecht in tegen de omzendbrief van 15 september 2005, waarin bepaald wordt dat "het Bureau Minderjarigen de gezinssituatie van de N.B.M.V. zowel in het buitenland als in België (probeert) te achterhalen. " Verwerende partij heeft echter zelf helemaal geen actie ondernomen om de ouders van verzoeker op te sporen, en deed geen poging om na te gaan wat juist de duurzame oplossing voor verzoeker vormt. Deze houding kan men bezwaarlijk zorgvuldig noemen.

Verder werd verzoeker verweten dat hij niet in staat is te bewijzen dat er geen enkel contact meer is met zijn land van herkomst. Dit vormt echter een negatief bewijs, hetgeen onmogelijk kan geleverd worden. Hoe kan men immers aantonen dat men met niemand van alle familieleden die nog in leven zijn meer in contact staat? Deze vereiste is dan ook kennelijk onredelijk.

Ten derde vaardigde verwerende partij nogal voorbarig een bevel tot terugbrenging uit. Overeenkomstig artikel 61/18 Vreemdelingenwet is dit immers enkel mogelijk indien het vaststaat dat deze terugkeer de duurzame oplossing voor de minderjarige vormt. Het is echter helemaal niet zeker of de duurzame oplossing voor verzoeker bestaat in een terugkeer naar Afghanistan.

Artikel 61/18 Vreemdelingenwet stelt dat na individueel onderzoek en op basis van het geheel van de elementen, verwerende partij een bevel tot terugleiding kan afgeven aan de voogd indien de duurzame oplossing de terugkeer naar of de gezinshereniging in een ander land is.

In artikel 61/14 Vreemdelingenwet wordt gedefinieerd wat er dient te worden verstaan onder het begrip 'duurzame oplossing': dit kan ofwel de gezinshereniging met de ouders zijn, ofwel de terugkeer naar het land van herkomst met garanties op adequate opvang en verzorging, hetzij door de ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties. De derde optie bestaat in de machtiging tot verblijf in België.

De bestreden beslissing druist duidelijk in tegen de hierboven aangehaalde artikelen. Verwerende partij beschikt immers niet over voldoende informatie om te besluiten dat de duurzame oplossing voor verzoeker bestaat in een terugkeer naar Afghanistan. Er zijn namelijk totaal geen garanties voorhanden dat verzoeker herenigd kan worden met zijn ouders, of adequaat opgevangen en verzorgd zal worden. Vooraleer verwerende partij een bevel tot terugbrenging kan uitvaardigen, dient aangetoond te worden dat verzoeker wel degelijk herenigd kan worden met zijn ouders of adequaat opgevangen zal worden in zijn land van herkomst.

Doordat dit niet gebeurde, werden de artikel 61/14 en 61/18 van de Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel dan ook geschonden. Daarnaast werd ook de motiveringsplicht geschonden doordat verwerende partij op geen enkel moment motiveert waarom de terugkeer naar Afghanistan voor verzoeker de duurzame oplossing vormt. Nergens uit de bestreden beslissing blijkt hoe verzoeker met zijn ouders herenigd kan worden, of hoe hij op adequate wijze zal worden opgevangen. Deze motivering is dan ook niet afdoende, en kan de bestreden beslissing niet schragen.

Verder blijkt dat uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij geen poging ondernam om de toestand in het land van herkomst te onderzoeken, hoewel dit in het geval van Afghanistan wel bijzonder relevant is. Indien verwerende partij de moeite had genomen om te kijken naar de toestand in Afghanistan voor minderjarigen of jongvolwassenen die worden gerepatriëerd, dan had verwerende partij niet zo lichtzinnig kunnen concluderen dat de duurzame oplossing voor verzoeker zich zonder meer in Afghanistan bevindt.

Uit een recent rapport van UNHCR met als titel 'Broken futures: young Afghan asylum seekers in the UK and on return to their country of origin ' (zie stuk 2) blijkt dat het verre van vanzelfsprekend is om de duurzame oplossing voor verzoeker te situeren in Afghanistan. Dit gezaghebbende rapport onderzocht de gevolgen van gedwongen terugkeer van jonge Afghaanse asielzoekers uit de UK, en kwam tot de volgende conclusie:

“ What is clear from this research is that for a proportion of the young people the UK government deemed it safe to return, it has been anything but safe, and their experiences should be considered by case-owners making decisions about return of former unaccompanied minors. For others, although they have not faced specific threats on return to Afghanistan, they have suffered with cultural reintegration, lack of employment and mental health issues. ”

Uit het voorgaande blijkt dat verwerende partij er niet zomaar van uit kan gaan dat de duurzame oplossing voor verzoeker zich in Afghanistan bevindt, zonder naar de concrete situatie ter plaatse te kijken. De situatie van jonge asielzoekers die dienen terug te keren naar Afghanistan is immers ronduit problematisch. De bestreden beslissing werd dan ook op onzorgvuldige wijze genomen, en schendt hierdoor de zorgvuldigheidsplicht.

Verder wordt ook het kinderrechtenverdrag geschonden. Dit Verdrag bepaalt dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van deze kinderen de eerste overweging moeten vormen. Verwerende partij besloot echter lichtzinnig om een bevel tot terugbrenging uit te vaardigen, zonder dat er zekerheid over de duurzame oplossing voor verzoeker bestaat. Verwerende partij nam niet de belangen van het kind als uitgangspunt, en baseerde haar beslissing over verzoekers' toekomst niet op objectieve informatie of een gedegen onderzoek. Het is helemaal niet duidelijk of verzoeker kan rekenen op adequate opvang indien hij zou moeten terugkeren naar Afghanistan. Verder blijkt uit het hierboven geciteerde rapport dat jongeren bij terugkeer naar Afghanistan te kampen hebben met ernstige problemen. Verzoeker ziet dan ook niet in hoe een terugkeer in zijn belang kan zijn.

Omwille van alle voorgaande redenen wenst verzoeker dan ook de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissing. [...]

4.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "*afdoende*", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers aangegeven dat een bevel tot terugbrenging wordt afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en dit op grond van het gegeven dat de minderjarige zich bevindt in de situatie voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet nu hij noch in het bezit is van een paspoort noch van een visum. Er wordt verder gewezen op de ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 61/15 van de Vreemdelingenwet, doch geoordeeld dat een duurzame oplossing voor de minderjarige erin bestaat dat hij zal worden herenigd in zijn land van herkomst met zijn familie, waaronder zijn moeder of oom langs moederszijde. Hierbij wordt ook toegelicht hoe verweerder tot dit besluit komt. Hierbij wordt onder meer aangegeven dat niet blijkt dat de moeder of oom langs moederszijde van de minderjarige niet in staat zou zijn om de minderjarige op te vangen en naar hun bescheiden vermogen in een aangepaste opvang te voorzien, zoals zij dit in het verleden hebben gedaan. In zoverre verzoeker betoogt dat niet wordt gemotiveerd hoe hij met zijn ouders kan worden herenigd en hoe hij op een adequate wijze zal worden opgevangen, merkt de Raad op dat – zoals blijkt uit de verdere bespreking van het middel – niet blijkt dat enig onderzoek in deze zin zich *in casu* opdroeg. De uitdrukkelijke motiveringsplicht gaat daarenboven niet zover dat een overheid de motieven van de motieven van een beslissing zou moeten geven (RvS 18 september 2009, nr. 196.182). De Raad stelt vast dat de motivering van de bestreden beslissing pertinent en draagkrachtig is en verzoeker in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

4.2.2. In zoverre verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissing dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de tot totstandkoming van de beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De *in casu* bestreden beslissing bevat in wezen twee luiken. Enerzijds wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat de minderjarige niet in het bezit is van de vereiste documenten om in het Rijk te blijven en met name noch in het bezit is van een paspoort noch van een visum. De Raad merkt op dat verzoeker dit motief dat ten grondslag ligt van de bestreden beslissing als dusdanig niet betwist. Anderzijds wordt in de bestreden beslissing geantwoord op de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in het kader van de bijzondere verblijfsprocedure voor niet-begeleide minderjarige onderdanen van een derde land, zoals vastgelegd in de artikelen 61/14 tot 61/25 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 110*sexies* tot 110*undecies* van het Vreemdelingenbesluit. Er wordt besloten geen (tijdelijke) machtiging tot verblijf toe te kennen, omdat verweerder van oordeel is dat een duurzame oplossing voor de minderjarige bestaat in een hereniging met zijn familie in het land waar hij vandaan komt. Verzoekers kritiek is met name gericht tegen dit motief zoals opgenomen in de bestreden beslissing.

Artikel 61/14, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Voor de toepassing van dit hoofdstuk wordt verstaan onder :

[...]

2° duurzame oplossing :

- *hetzij de gezinshereniging, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, in het land waar de ouders zich legaal bevinden;*
- *hetzij de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar de NBMV gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, met garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;*
- *hetzij de machtiging tot verblijf in België, met inachtneming van de bepalingen waarin de wet voorziet; [...]"*

Artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Na individueel onderzoek en op basis van het geheel van de elementen, geeft de minister of diens gemachtigde aan de burgemeester of diens gemachtigde de instructie om :

- *hetzij een bevel tot terugleiding af te geven aan de voogd, indien de duurzame oplossing de terugkeer naar of de gezinshereniging in een ander land is;*
 - *hetzij een verblijfsdocument af te geven, indien de duurzame oplossing niet bepaald is.*
- Het verblijfsdocument heeft een geldigheidsduur van zes maanden. De Koning bepaalt het model van het document."*

De belangrijkste motieven die verweerder weerhoudt in de bestreden beslissing zijn enerzijds dat de minderjarige zeer vaag blijft over zijn werkelijke familiale situatie en zijn herkomst en aldus het bestuur niet toelaat een correcte inschatting te maken van zijn familiaal netwerk en anderzijds dat de aanvraag volledig berust op verklaringen terwijl het aan verzoeker is om alle passende maatregelen te nemen om de familieleden van de minderjarige op te sporen. Verweerder stelt dat aldus niet is aangetoond dat de moeder of oom langs moederszijde niet in staat zou zijn om de minderjarige op te vangen en naar hun bescheiden vermogen in een aangepaste opvang te voorzien, zoals zij dit in het verleden hebben gedaan.

Verzoeker betoogt allereerst dat in de bestreden beslissing de bewijslast betreffende de duurzame oplossing volledig op de schouders van de minderjarige en de voogd wordt gelegd en dat dit indruist tegen de omzendbrief van 15 september 2005 betreffende het verblijf van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen. De Raad merkt evenwel op dat verzoeker zich niet (meer) dienstig op de omzendbrief van 15 september 2005 kan beroepen, aangezien deze omzendbrief werd opgeheven door de ministeriële omzendbrief van 14 november 2011 tot opheffing van de omzendbrief van 15 september 2005 betreffende het verblijf van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen (BS 28 november 2011). Als reden hiervoor wordt gegeven de invoering van een wettelijke procedure inzake een machtiging tot verblijf voor de niet-begeleide minderjarige vreemdeling op grond van de artikelen 61/14 tot 61/25 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 110sexies tot 110undecies van het Vreemdelingbesluit.

Verder stelt verzoeker dat een terugkeer naar het land van herkomst, overeenkomstig artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet, slechts mogelijk is indien vaststaat dat de duurzame oplossing voor de minderjarige zich aldaar bevindt. Hij betoogt dat dit in zijn geval helemaal niet vaststaat en dat verweerder niet voldoende onderzoek heeft gevoerd om de ouders van de minderjarige op te sporen of na te gaan wat de duurzame oplossing voor de minderjarige is. Zo wijst hij erop dat geen onderzoek werd gedaan naar de mogelijkheid voor de minderjarige om te worden herenigd met zijn ouders of naar de wijze waarop hij op een adequate wijze kan worden opgevangen in Afghanistan. Hij is van oordeel dat verweerder dan ook niet heeft aangetoond dat de duurzame oplossing voor de minderjarige in zijn land van herkomst ligt. Hij stelt eveneens dat geen poging werd ondernomen om de toestand in Afghanistan te onderzoeken, terwijl volgens een recent rapport van het UNHRC de problemen van gedwongen terugkeer naar Afghanistan voor jonge asielzoekers niet gering zijn.

De Raad stelt vast dat dit betoog van verzoeker er in wezen op neerkomt dat de volledige bewijslast inzake de duurzame oplossing voor de minderjarige bij verweerder wordt gelegd – in de zin dat deze de familie van de minderjarige had moeten opsporen en had moeten nagaan of deze familie in de mogelijkheid is te voorzien in een adequate opvang en verzorging van de minderjarige – en dat er aldus aan voorbij wordt gegaan dat het in de eerste plaats nog altijd de verzoeker is die een aanvraag indient om te worden gemachtigd tot een verblijf in België waarop in beginsel de bewijslast rust en die minstens een begin van bewijs dient aan te brengen dat een hereniging met de familie en/of een terugkeer naar het land van herkomst geen duurzame oplossing kan uitmaken en deze duurzame oplossing in het

concrete geval zich noodzakelijk in België situeert. Verzoeker lijkt aldus eveneens voorbij te gaan aan de concrete motieven in de bestreden beslissing dat enerzijds de minderjarige zeer vaag blijft over zijn werkelijke familiale situatie en zijn herkomst waardoor verweerder geen correcte inschatting kan maken van zijn familiaal netwerk en anderzijds dat de aanvraag volledig berust op verklaringen.

De Raad stelt op basis van de stukken van het administratief dossier vast dat voormelde motieven van de beslissing – met name dat de minderjarige zeer vaag blijft over zijn werkelijke familiale situatie en over zijn herkomst en aldus niet toelaat te komen tot een correcte inschatting van zijn familiale netwerk en dat geen enkel objectief stuk of gegeven voorlegt aan de hand waarvan zijn verklaringen kunnen worden getoetst – daarin steun vinden. Zo blijkt uit nazicht van het administratief dossier dat de minderjarige tijdens zijn gehoor bij de dienst niet-begeleide minderjarige vreemdelingen van de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij tot op het ogenblik van zijn vertrek naar België in Afghanistan samen met zijn moeder woonde, evenals met zijn twee broers en zijn zus. Verder stelde hij dat zijn oom langs vaderszijde, die mee instond voor de zorg voor hem, en diens echtgenote en kinderen in hetzelfde huis woonden. Uit zowel de beslissing van de commissaris-generaal als het arrest van de Raad met betrekking tot de asielaanvraag van de minderjarige blijkt evenwel dat *“zijn beweerde (recente) herkomst uit het dorp [...] niet geloofwaardig is”*. Zowel de commissaris-generaal als de Raad komen tot de vaststelling dat verzoeker niet recent uit Afghanistan afkomstig is en er bijgevolg geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielaanvraag dat hiermee onlosmakelijk is verbonden. Ook het gegeven dat de minderjarige tijdens het gehoor op de dienst niet-begeleide minderjarige vreemdelingen een volledig andere naam opgeeft wanneer er wordt gevraagd naar zijn broer, dan in het kader van zijn asielpprocedure, vindt steun in de stukken van het dossier. Ook blijkt uit het administratief dossier dat de aanvraag om machtiging tot verblijf enkel was gesteund op verklaringen. Verweerder wees er correct op dat verzoeker geen enkel objectief stuk ter staving van zijn verklaringen kon voorleggen, bijvoorbeeld een overlijdensattest van zijn vader of een bewijs dat er geen contact meer (mogelijk) is met zijn moeder of andere familieleden in het land van herkomst.

Verweerder kon in dit verband ook verwijzen naar artikel 479 van de Programmawet van 24 december 2002 (I) dat betrekking heeft op de voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen en dat onder meer in een artikel 11, § 1 het volgende voorziet: *“De voogd treft alle passende maatregelen om de familieleden van de minderjarige op te sporen. Hij doet alle voorstellen die hij nodig acht om een duurzame oplossing te vinden overeenkomstig het belang van de minderjarige.”* In casu dringt de vaststelling zich op dat door de voogd in samenspraak met de minderjarige geen enkele maatregel werd getroffen om de ouders of familie van de minderjarige op te sporen. Zo stelde de voogd bij het indienen van de aanvraag – wat de vraag betreft naar de stappen die werden ondernomen in het land van herkomst en/of verblijf bij de familieleden of de omgeving en de bekomen resultaten – enkel *“onduidelijk, niet gekend, geen contact mogelijk tot op heden”*.

Verzoeker acht het kennelijk onredelijk waar verweerder van hem verwacht dat hij het bewijs levert dat hij geen enkel contact meer heeft met familieleden in zijn land van herkomst, nu dit een negatief bewijs betreft dat hij onmogelijk kan leveren. De Raad stelt evenwel vast dat het geenszins als kennelijk onredelijk voorkomt waar verweerder – in het licht van de eerder door hem gedane vaststellingen dat verzoeker geen duidelijkheid verschaft inzake zijn werkelijke familiale situatie en zijn herkomst en zijn aanvraag volledig is gesteund op verklaringen – motiveert dat een simpele verklaring dat men over geen contactgegevens meer beschikt niet volstaat om aan te tonen dat de moeder of oom langs moederszijde niet kan voorzien in een gepaste opvang, zoals zij dit in het verleden steeds hebben gedaan. Verweerder kon er hierbij ook op wijzen dat het bevreemdend is dat verzoeker het telefoonnummer van zijn oom is kwijtgeraakt en dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de mogelijkheid om in contact te blijven met zijn oom, en via hem met zijn moeder, voor hem van essentieel belang is. Dit geldt des te meer nu op geen enkele manier blijkt dat er door de voogd in samenspraak met de minderjarige ook maar de minste poging zou zijn ondernomen om in dat geval te trachten het contact met de familie te herstellen, bijvoorbeeld via de dienst tracing van het Rode Kruis of via kennissen. Het kan niet als kennelijk onredelijk worden beschouwd waar een loutere verklaring dat de minderjarige het telefoonnummer van zijn oom is verloren, niet volstaat om te kunnen vaststellen dat de moeder en/of oom langs moederszijde niet kunnen voorzien in een gepaste opvang zoals zij dit in het verleden steeds hebben gedaan. Verzoeker bleef zelf in gebreke enig concreet element aan te brengen dat een hereniging met zijn familie in zijn land van herkomst voor hem geen duurzame oplossing kan uitmaken.

Verzoeker verwijt verweerder verder geen degelijk onderzoek te hebben gevoerd naar de mogelijkheid van een adequate opvang door zijn familie in zijn land van herkomst. De Raad merkt evenwel op dat om

verweerder de kans te geven te verifiëren of er daadwerkelijk garanties zijn op een adequate opvang en verzorging door zijn ouders in het land van herkomst, zoals voorzien in artikel 61/14, 2° van de Vreemdelingenwet, de medewerking vereist is van de voogd en zijn pupil teneinde de familieleden te kunnen lokaliseren. Zoals reeds vastgesteld, legde de minderjarige ongeloofwaardige verklaringen af over waar hij heeft verbleven voorafgaand aan zijn komst naar België en bleef hij tevens *“zeer vaag over zijn werkelijke familiale situatie”*. Zo laat *in casu* de minderjarige niet toe vast te stellen wat de exacte plaats is waar hij vandaan is gekomen en waar zijn familieleden verblijven, of wat zijn concrete familiale situatie is. In deze situatie verhinderde de minderjarige zelf dat verweerder op nuttige wijze een verder onderzoek kon voeren. Het kan niet de bedoeling zijn geweest van de wetgever dat het bestuur aan een niet-begeleide minderjarige vreemdeling een verblijfsdocument moet afleveren op grond van diens loutere verklaring dat hij geen contact meer heeft met zijn familieleden in het land van oorsprong en wanneer deze minderjarige bovendien verweerder niet de vereiste concrete en geloofwaardige inlichtingen verschaft betreffende zijn familie en plaats van herkomst en zelf ook geen enkele poging onderneemt om het contact met zijn familie te herstellen.

Verzoeker kan verder ook niet dienstig verwijzen naar het rapport *“Broken futures: young Afghan asylum seekers in the UK and on return to their country of origin”* van het UNHCR van oktober 2012, waaruit zou blijken dat een terugkeer van jonge asielzoekers naar Afghanistan problematisch is. Vooreerst blijkt niet dat verzoeker dit rapport bij het indienen van zijn verblijfsaanvraag aan verweerder heeft overgemaakt. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient evenwel te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van het totstandkomen van de bestreden beslissing geen rekening houden met een document dat verzoeker pas voor het eerst in de procedure voor de Raad bijbrengt. Hoe dan ook merkt de Raad verder op dat zowel de commissaris-generaal als de Raad in het kader van de asielprocedure reeds hebben vastgesteld dat geen geloof wordt gehecht aan de bewering van de minderjarige dat hij recent in Afghanistan heeft verbleven. Er blijkt dan ook niet dat hij noodzakelijkerwijze door de voogd dient te worden teruggebracht naar Afghanistan om te worden herenigd met zijn moeder of familie. De Raad wijst verder op volgende vaststellingen die de Raad weerhield in zijn arrest met nummer 95 610 van 22 januari 2013:

“Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld, is de vaststelling dat verzoeker niet recent uit Afghanistan afkomstig is op zich geen reden om hem het statuut van subsidiaire bescherming te ontfangen. Echter door het feit dat verzoeker geen reëel beeld biedt op zijn verblijfssituatie en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn verhindert hij de Belgische overheden zijn reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. De asielzoeker kan, met betrekking tot de vraag of hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar het land van herkomst, niet volstaan met te verwijzen naar de algemene toestand in het land van herkomst maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Verzoeker maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen over een beweerd (recent) verblijf in het dorp Shaparan Agha, gelegen in het district Beshud in de Afghaanse provincie Nangarhar, zodat er geen duidelijkheid is over zijn feitelijke herkomst. Er is immers geen nood aan internationale bescherming als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen bovendien buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in buurland Iran of Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in Tajikistan, Rusland, Dubai of India. Los daarvan is ook het aantonen van de laatste verblijfplaats binnen het land van herkomst onontbeerlijk vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 geen behoefte aan bescherming is indien verzoeker afkomstig is uit een streek waar geen risico aanwezig is. Bij gebrek aan elementen betreffende de herkomst van een kandidaat-vluchteling kan de subsidiaire beschermingsstatus niet worden verleend (RvS 15 oktober 2008, nr. 3.412 (c)).

Waar in het verzoekschrift uitgebreid de specifieke situatie van minderjarigen in Afghanistan wordt toegelicht, herhaalt de Raad dat het in de eerste plaats aan verzoeker is om duidelijkheid te verschaffen omtrent zijn eerdere verblijfplaats(en). Immers, zo weze herhaald, volstaat een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet om aannemelijk te maken dat men er bij een eventuele terugkeer het risico zou lopen op vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, doch blijft hier geheel in gebreke.”

Verweerder kon in de bestreden beslissing volstaan te stellen dat de verklaringen betreffende de vermeende problemen in Afghanistan niet worden weerhouden en hiertoe te verwijzen naar het gegeven dat deze reeds uitgebreid werden onderzocht door de asielinstanties.

Verder merkt de Raad ook op dat verzoeker slechts een gedeeltelijke weergave van de bevindingen in het rapport geeft. Zo blijkt uit een gehele lezing van het rapport dat er zich weliswaar problemen kunnen voordoen bij een terugkeer naar het land van herkomst, doch dat deze problemen zich in grote mate situeren bij een gebrek aan monitoring en ondersteuning bij de terugkeer. In de bestreden beslissing wordt wat dit betreft expliciet gesteld: *“In het kader van een vrijwillige terugkeer, kan uw pupil bovendien steeds beroep doen op de verschillende programma’s van terugkeer en reïntegratie van een organisatie zoals de IOM. In dit geval, en op basis van een terugkeerdossier, kan de bijlage 38 verlengd worden gedurende de termijn noodzakelijk voor de praktische organisatie van de effectieve terugkeer.”* Verzoekers voogd kan derhalve verzoeken om de verlenging van de uitvoeringstermijn van de bestreden beslissing om in samenwerking met de Internationale Organisatie voor Migratie de terugkeer van zijn pupil praktisch voor te bereiden.

Besluitend stelt de Raad vast dat verzoeker geen enkel concreet element aanbrengt ter weerlegging van de motivering in de bestreden beslissing dat niet blijkt dat de moeder of oom langs moederszijde van de minderjarige niet in staat zou zijn om de minderjarige op te vangen en naar hun bescheiden vermogen in een aangepaste opvang te voorzien, zoals zij dit in het verleden steeds hebben gedaan. Verzoeker maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat een duurzame oplossing zich noodzakelijk in België situeert. Verzoekers betoog komt er in wezen op neer dat zelfs indien zeer vage en op bepaalde punten ook ongeloofwaardige verklaringen worden afgelegd over de familiale situatie en de herkomst van de minderjarige, indien er geen enkel objectief gegeven of stuk wordt voorgelegd en indien er door de voogd in samenspraak met de minderjarige geen enkel opsporingsonderzoek is verricht naar het terugvinden van de familieleden, de volledige bewijslast bij verweerder ligt wat betreft het concreet aantonen dat de familie kan instaan voor de opvang. Een dergelijk standpunt kan niet worden bijgetreden. In de hierboven geschetste omstandigheden kan namelijk geenszins worden aangenomen dat de minderjarige en zijn voogd volledig zijn ontslagen van hun plicht om minstens een begin van bewijs aan te brengen van de onmogelijkheid van een adequate opvang door de familie of van een duurzame oplossing in het land van herkomst. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk noch strijdig met artikel 61/18, eerste lid, eerste streepje van de Vreemdelingenwet waar verweerder, rekening houdend met de elementen in het dossier, een terugkeer naar het land van herkomst met het oog op een hereniging van de minderjarige met zijn moeder of familie als duurzame oplossing vooropstelt en een bevel tot terugbrenging uitvaardigt. Dit is ook in overeenstemming met artikel 61/17 van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat verweerder bij het bepalen van de duurzame oplossing voorrang dient te geven aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin. Nu door verzoeker bij de aanvraag geen enkel concreet element of begin van bewijs werd voorgelegd dat een duurzame oplossing niet ligt in een hereniging met zijn moeder en/of familie in zijn land van herkomst, kan ook niet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing voorbarig zou zijn.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 61/14 en 61/18 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

4.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is niet aangetoond.

4.2.5. Wat de aangevoerde schending van het Kinderrechtenverdrag betreft, merkt de Raad op dat artikel 3 van dit verdrag – dat voorziet dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het kind de eerste overweging vormen –, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoeker kan daarom de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754).

Verzoeker voert tevens een schending aan van de artikelen 6, 19 en 32 van het Kinderrechtenverdrag, dewelke respectievelijk het recht op leven en ontwikkeling, de bescherming tegen mishandeling en verwaarlozing en de bescherming tegen economische uitbuiting waarborgen. Daargelaten de vraag of aan deze bepalingen een rechtstreekse werking kan worden toegeschreven, merkt de Raad op dat het louter verwijzen naar een aantal internationaalrechtelijke bepalingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, 69.314). Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot het aanhalen van de schending van de artikelen 6, 9 en 32 van het Kinderrechtenverdrag, zonder evenwel *in concreto* aan te geven op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Het enig middel is, in zoverre het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juli tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. N. DENIES,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. DENIES

I. CORNELIS